

(ve de la pàgina anterior)

cèntim però tot i això restarà vuit anys en l'esmentat poble, aquí coneixerà la que serà la seva muller Maria Escolà. De Palma de Ebro marxà a Vinebre l'any 1902, aquí neixé els seus fills Francesc, Josep i Jaume.

L'any 1908 pren possessió de la plaça de mestre a Anglès. Cal esmentar que a poble d'Anglès hi havia una escola dels Pares Escolapis, i es varen trobar sense alumnes perquè tots els nens del poble anaven a les classes del Mestre Torrents. A Vinebre va desenvolupar la tasca de mestre fins l'any 1922 per venir definitivament a La Roca.

En aquells temps les escoles estaven situades darrera l'Ajuntament vell, en el pati, la tasca de mestre era compartida per la gran professora que també va tenir La Roca, Pilar Mestres.

El mestre Torrents era tan estimat pels nens que quan sortia de casa l'esperaven els alumnes i tots plegats anaven a l'escola. A més a més de la cultura general

que s'ensenyava a les escoles, els seus alumnes aprenien Francès i Teneduria de llibres, cosa poc freqüent en aquells anys. La seva manera peculiar d'ensenyar feia que les seves classes fossin amenes i divertides i tots recorden encara les seves famoses classes de geografia. Quan explicava les lliçons ho feia a manera de conte o redacció.

Va col·laborar molts anys en la Editorial Dalmau-Carles, això ens dona una petita idea de la seva gran cultura.

Ni els seus coneixements ni la seva posició social de mestre fan fer que la seva actitud humana canviés amb el pas dels anys, tant és així que un dels seus amics era el campanà de Vilanova anomenat "El maco", un dels homes més pobres del poble.

Una de les seves distraccions era havent dinat jugar la partida del "tresillo" en el bar "El Parque", un dels seus contrincants era "En Pepito de Can Chorreu".

Malat d'asma, el mestre Torrents morí el 3 de gener del

1944, tot l'afecte del poble va quedar més palès en el seu multitudinari enterrament.

La Roca va ésser generosa amb el mestre posant-li el seu nom en el primer grup escolar que va haver a La Roca i més endavant posant-li també el seu nom a un carrer del poble: La Rambla Mestre Jaume Torrents.

Des d'aquí el meu reconeixement a un home sabi però humil, a un home treballador incansable vers la cultura, amb una única il·lusió: la d'ensenyar. La meua admiració per un home fidel a una única vocació: ser un bon mestre.

PD: Des d'aquesta revista **Roquerols**, convido a tots els que van ser alumnes del mestre Torrents, i també a llurs familiars perquè s'animin i algun dia facin una biografia més completa del Mestre Torrents.

Isabel M. Vera

LA NOSTRA LLENGUA

Quan es parla de la Catalunya actual no es pot deixar de banda l'època franquista. Aquesta va ser una etapa que va durar 36 anys i que va significar un retrocés molt important per la llengua, la cultura i la tradició catalanes.

Un cop mort el "Caudillo" i implantada definitivament la Democràcia les coses es veien molt clares i alegres per Catalunya, però això no va ser així, i és vergonyós que després d'onze anys, encara no s'hagi aconseguit el total reconeixement de la llengua catalana, en tots els camps. El que fa és que, encara avui, quan vas pel carrer, la majoria de la gent a qui sents parlar ho fa en castellà. Jo crec que això és inadmissible en la pròpia Catalunya. Un factor molt important que condiciona aquest elevat gran de castellanització és el gran nombre d'inmigrats que hi ja al nostre país. La culpa, però, no la té només aquesta gent, sinó que la tenim nosaltres mateixos, els catalans, ja que quan ens dirigim a ells ho fem en castellà i no en català, com ha de ser. El per què d'això no el sé, però el que sí sé és que si no els par-

lem en català no aprendran mai la nostra llengua. Això és el que no volem, sinó el que desitgem tots és que la gent que hagi vingut de fora se senti identificada amb el nostre país, encara que molts d'aquests "passen" completament de Catalunya. El que està clar és que si no parlem en català a casa nostra, no sé pas a on ho farem.

Canviant una mica de tema i parlant de la premsa es pot dir que aquest és el factor més important pel manteniment de qualsevol llengua en un país. A Catalunya, en els darrers anys, sembla que aquesta hagi millorat. S'ha de donar una gran importància a la implantació de la televisió catalana (TV3) Pel que fa a la ràdio també es pot dir que hi ha tota una sèrie d'emissores que ja emeten en català, però aquestes encara són una minoria. Potser el problema més gros és la premsa escrita. De publicacions en català que apleguin tot el nostre país es podrien contar amb els dits d'una mà. El que és vergonyós és que encara no hi hagi cap diari esportiu en la nostra llengua. Pel que fa a les petites publicacions d'àmbit local i comarcal

no ens podem queixar, ja que n'hi ha una bona colla distribuïdes per tot l'estat català. Sobre aquestes publicacions i la funció que fan dins del nostre país ja es va debatre en el II Congrés de la premsa comarcal de Catalunya cel·lebrat a Figueres el passat mes de maig.

Al parlar de la llengua catalana hem de fer menció del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana cel·lebrat en tot el territori dels Països Catalans el passat més d'abril, les conclusions del qual esperem que es reflecteixin aviat en el nostre país.

Ja només em queda dir que no ens arruguem i que treballem tots junts per tal que la nostra Catalunya no mori. Visca Catalunya!

Josep Ametller